

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 240/2010-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na spravodlivé súdne konanie a na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 50 C 115/08 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. januára 2010 doručená sťažnosť MUDr. D. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie a na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 50 C 115/08 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal žalobu „28. 01. 2008 na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 50C/115/2008 o ochranu osobnosti proti 22-osobám, ktoré ako pracovníci orgánov činných v trestnom konaní **TOTÁLNE ZLYHALI** a vyšetrovanie nevykonávali, ale protizákonne **MARILI**, po pravde napísané **KRIMINÁLNY VÝKON** za účelom zmať vyšetrovanie, čo sa aj stalo.

Preto, po vyčerpaní všetkých prostriedkov na opravu, musel sťažovateľ podať žalobu.

*Žaloba však naráža iba na odpor sudkyne, ktorý po pravde napísané, odpor je chorý. Sudkyňa sa zameriava iba na marenie konania, evidentne a nevyvratiteľne podáva **KRIMINÁLNY VÝKON SÚDNICTVA**, pretože ona je povinná konať, je to jej **ÚRADNÁ POVINNOSŤ(...)**“*

Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„A. Okresný súd Bratislava II porušuje základné práva D. B. garantované čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2, Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 medzinárodného dohovoru.

B. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu Bratislava II v konaní 50C/115/08 konať bezodkladne a bez ďalších prieťahov, súd je povinný zabezpečiť dôkazy do spisu.

C. Okresný súd Bratislava II je povinný zaplatiť D. B. satisfakciu vo výške 100.000 Eur v lehote 15 dní od dňa doručenia Nálezu Ústavného súdu.

V prípade omeškania je Okresný súd BA II povinný zaplatiť úroky z omeškania vo výške 17,6 % ročne z dlžnej sumy od dňa povinnosti zaplatiť do zaplatenia.

*D. Vzhľadom na závažnosť konania 50C/115/08 je Okresný súd BA II povinný ukončiť dokazovanie v lehote 3 mesiace. V prípade omeškania má sťažovateľ nárok žiadať satisfakciu 200.000 Euro, vzhľadom na závažnosť kauzy **VRAŽDY V ŠTÁDIU POKUSU**, a na druhej strane snaha zmať preskúmanie veci.*

Vzhľadom na skutočnosť má sťažovateľ nárok používať pravdivé vyjadrovanie KRIMINÁLNY ŠTÁT SR, KRIMINÁLNE VYČÍNANIE ŠTÁTO-MAFIE, Kriminálny výkon súdnictva - dôvod, 3-roky od spáchaného trestného činu VRAŽDY V ŠTÁDIU POKUSU štát ani len nezačal konať !!!!! preslávil sa iba odporom a marením !!!!! Tí, čo porúšajú zákony, zarábajú dobre a sťažovateľ skapíňa od núdze.

E. Ústavný súd Slovenskej republiky dáva týmto podnet na konanie o spôsobilosti JUDr. I. D. na právne úkony. “

Sťažovateľ požiadal aj o ustanovenie advokáta na zastupovanie pred ústavným súdom „z dôvodov, že nemá žiaden príjem, a majetok (byť v Ž. má na príťaž) je plne invalidný, nositeľom ŤZP, nemá možnosť zárobku a nemá prostriedky na advokáta. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05).

1. Sťažovateľ namieta predovšetkým porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 50 C 115/08.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Vychádzajúc zo sťažnosti a z jej príloh, ale najmä z obsahu súvisiaceho spisu okresného súdu, ktorý si ústavný súd vyžiadal, ústavný súd zistil, že napadnuté konanie začalo na základe žalobného návrhu sťažovateľa 28. januára 2008, pričom sťažovateľ pôvodne podal žalobu na miestne nepríslušnom Okresnom súde Bratislava I, preto jeho podanie muselo byť postúpené na miestne príslušný okresný súd, kde bol návrh prijatý 20. mája 2008. V júli 2008 zákonná sudkyňa zadovážovala podklady na rozhodnutie o žiadosti sťažovateľa o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov. Dňa 2 júla 2008 sťažovateľ namietať zaujatosť zákonnej sudkyne a rozšíril počet žalovaných na „XXII“. Dňa 30. júla 2008 bol spis predložený Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), aby rozhodol o námietke sťažovateľa. Krajský súd uznesením z 28. augusta 2008 nevytlúčil zákonnú sudkyňu z prerokovávania a rozhodovania veci. Spis bol okresnému súdu vrátený 18. septembra 2008. Okresný súd uznesením zo 14. novembra 2008 nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov. Sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu 1. decembra 2008 odvolanie. Dňa 18. decembra 2008 bol spis predložený krajskému súdu, aby rozhodol o odvolaní sťažovateľa. Krajský súd uznesením z 27. mája 2009 rozhodol tak, že priznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov, pričom okresnému súdu bol spis vrátený 23. augusta 2009. Uznesením z 18. augusta 2009 okresný súd vyzval sťažovateľa, aby odstránil nedostatky svojho návrhu (napr. označenie adres odporcov, upresnenie petitu a pod.), pod následkami odmietnutia návrhu. Sťažovateľ 25. augusta 2009 reagoval na výzvu súdu, pričom žiadal zákonnú sudkyňu, aby sa „ZBAVILA ŠIKANÓZNEHO VÝKONU SÚDNICTVA“.

Dňa 29. septembra 2009 sťažovateľ podal na zákonnú sudkyňu predsedníčke okresného súdu v inej veci (sp. zn. 50 C 36/08) sťažnosť, v ktorej medzi inými uviedol:

„Podávam na ňu podnet na trestné stíhanie a podnet na konanie o spôsobilosti na právne úkony. Je to nesmierne hlúpa osoba, čím veľmi dobre zapadá do KOMANDA SUDKÝŇ, ktorým klamstvá, podfuky, zakrývanie trestných činov odhalených na pojednávaní musí vykresľovať Váš súd ako AUGIÁŠOV CHLIEV plný výkalov, bez znakov SPRAVODLIVOSTI ZNALOSTI ZÁKONOV PLNENIA ÚRADNEJ POVINNOSTI(...) Je to sviňa sviň, čo porušuje moje základné práva ako šialená(...) Odmieta zabezpečiť dôkazy,

výsluch svedkov a zakryť chce takto trestný čin NEDBALOSTI s OHROZENÍM ŽIVOTA D. B.“

Na uvedené podanie reagovala zákonná sudkyňa v októbri 2008 trestným oznámením na sťažovateľa a podala proti sťažovateľovi aj žalobu o ochranu osobnosti, pričom vec musela byť v decembri 2009 pridelená na konanie a rozhodnutie inému zákonnému sudcovi.

Ústavný súd predovšetkým poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru (napr. I. ÚS 122/04, II. ÚS 146/06), podľa ktorej požiadavka na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. konanie v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže mať svoju plnú relevanciu len pri takom návrhu na začatie konania, ktorý spĺňa všetky zákonom predpísané obsahové a formálne náležitosti, vrátane úhrady súdnych poplatkov za podaný návrh.

Napriek tomu, že nedostatky náležitostí návrhu samy osebe nemôžu ospravedlniť nečinnosť okresného súdu ani urobiť sťažovateľa zodpovedným za vzniknuté prietahy (pozri napr. I. ÚS 47/96), v danom prípade je však evidentné, že okresný súd sa snažil v podstate priebežne odstrániť nedostatky napadnutého konania a snažil sa získať objektívne podklady o majetkových pomeroch sťažovateľa, ktorý v tomto smere nebol súčinnosťný, ba naopak, urážal konajúcu sudkyňu, podal proti nej sťažnosť nevyberanými urážkami, a tým muselo dôjsť v napadnutom konaní k ustanoveniu iného zákonného sudcu.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ svojím postupom sám znemožnil okresnému súdu plynulo konať, pretože konanie v súlade s čl. 48 ods. 2 ústavy predpokladá tiež žalobný návrh, ktorý spĺňa zákonom ustanovené náležitosti, pričom v danom prípade tieto podmienky splnené neboli (mutatis mutandis I. ÚS 128/03, I. ÚS 252/06).

Ústavný súd zoberal taktiež do úvahy, že rozhodovanie o procesných návrhoch, o ktorých je podľa príslušných procesných kódexov (napr. Občianskeho súdneho poriadku) všeobecný súd povinný rozhodnúť ešte pred vlastným prerokovaním a rozhodnutím o merite veci, je okolnosťou, na ktorú sa musí prihliadať pri posudzovaní tvrdenia o porušení

základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), pretože takáto okolnosť v zásade bráni súdu konať a rozhodnúť vo veci samej, a tým splniť účel tohto základného práva, ktorým je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (I. ÚS 128/03, II. ÚS 133/03). Využitie možností daných navrhovateľovi procesnými predpismi na uplatňovanie a presadzovanie jeho práva v občianskom súdnom konaní (napr. odvolanie proti uzneseniu o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov) spôsobuje síce predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné prietahy (napr. I. ÚS 31/01). Sťažovateľ však v napadnutom konaní pred okresným súdom nesporne prispel k celkovej dĺžke konania aj svojimi procesnými návrhmi.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (II. ÚS 57/01, I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02). Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01). Postup okresného súdu v danej veci sa v napadnutom konaní zjavne nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup okresného súdu v označenom konaní po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. Sťažovateľ namietal aj porušenie svojho základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 50 C 115/08.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde(...)

Ako to vyplýva z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak poskytovanie tejto ochrany nie je v právomoci všeobecných súdov.

Napadnuté konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 50 C 115/08 dosiaľ nie je právoplatne skončené, preto ochrany označených práv sa sťažovateľ môže prípadne domôcť v odvolacom konaní, preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti pre nedostatok právomoci ústavného súdu odmietnuť.

3. Okrem uvedeného ústavný súd pri skúmaní náležitostí sťažnosti zistil, že obsahom tejto sťažnosti, ale aj podaní, ktoré sťažovateľ adresoval okresnému súdu, sú aj hrubo urážlivé a útočné výroky sťažovateľa predovšetkým na adresu súdu a zákonnej sudkyne v napadnutom konaní, a to konkrétne: „*ide o hniezdo kriminálnikov(...) hlúpa sudkyňa(...) sviňa sviň*“ a pod.

Používanie takýchto neadekvátnych výrokov voči orgánom verejnej moci a ich príslušníkom prekračuje hranice normálneho správania a vyjadruje len dešpekt k právam, k dôstojnosti a osobnosti iných.

Ústavný súd sťažovateľa vo vzťahu k jeho predmetnému správaniu už viacnásobne upozornil aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej v zásade smie byť sťažnosť odmietnutá ako neprijateľná, ak bola vedome založená na nepravdivých faktoch a rovnako ak používa útočný, resp. hrubo urážlivý jazyk [napr. v prípade Řehák

proti Českej republike (rozhodnutie komory–II. sekcia, z 18. mája 2004, sťažnosť č. 67208/01), v prípade Varbanov proti Bulharsku (rozsudok komory–IV. sekcia, 5. októbra 2000, sťažnosť č. 31365/96, ods. 36, ECHR 2000-X)].

Správanie sťažovateľa, ktorého cieľom je uškodiť reputácii druhého účastníka konania, je teda podľa názoru ústavného súdu možné označiť za zneužitie práva na podanie sťažnosti a je v rozpore s účelom takéhoto práva.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti a na okolnosti prípadu ústavný súd sťažnosť odmietol aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Zo všetkých uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. mája 2010